

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2013 r.

sprawy **R. M.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 263 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 4 lipca 2012 r.

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 8 września 2011 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego R. M. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 8 września 2011 r., uznał R. M. za winnego popełnienia przestępstw: z art. 263 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji prokuratora, oskarżonego oraz jego obrońcy, wyrokiem z dnia 4 lipca 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok poprzez podwyższenie kary łącznej pozbawienia wolności do 3 lat.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego i zarzucając:

- „obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 7 k.p.k. wyrażającą się przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne przyjęcie, iż oskarżony R. M. dopuścił się czynów opisanych w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy nie pozwala na to zebrany w sprawie materiał dowodowy,
- niezależnie od powyższego, a to przekroczenia zasady swobodnej oceny, rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności wyrażającą się przekroczeniem ewentualnego stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów”,

wniósł o:

- „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,
- ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
- ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu R. M. kary 2 lat pozbawienia wolności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego R. M. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej kasacji.

Przede wszystkim należy podkreślić, że obrońca skazanego nie sformułował w kasacji żadnych zarzutów naruszenia przepisów o postępowaniu odwoławczym przeciwko orzeczeniu Sądu Okręgowego, a przedmiotem tych zarzutów i całej argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji uczynił ocenę dowodów i ustalenia faktyczne, które dokonane zostały przez Sąd I instancji. Zgodnie natomiast z treścią art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacją mogą być jedynie orzeczenia sądu odwoławczego, a nadto, czego obrońca nie dostrzega, Sądu Okręgowego odniósł się do analogicznego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. zawartego w apelacji obrońcy.

Całkowicie jest więc chybiony i niezasadny zarzut kasacyjny dotyczący wadliwej oceny dowodów z zeznań świadka R. Ł. oraz wyjaśnień oskarżonego R. M. W uzasadnieniu kasacji, podobnie jak w apelacji, skarżący przedstawił własną ocenę tych dowodów, usiłując podważyć wiarygodność zeznań tego świadka i to w tym zakresie w jakim Sąd I instancji dał im wiarę. Sąd odwoławczy nie dokonywał własnej oceny dowodów ani też własnych ustaleń faktycznych, a jedynie ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowy zaakceptował, zauważając trafnie, iż skazany w trakcie toczącego się postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Nie można więc zarzucić temu Sądowi wadliwej oceny dowodów, jak to czyni skarżący w kasacji. W świetle poczynionych ustaleń Sąd odwoławczy miał w pełni prawo zaaprobować ocenę dowodów przeprowadzonych przez Sąd I instancji, gdyż ocena ta nie nosiła cech dowolności, a wręcz przeciwnie była bardzo wnikliwa, zgodna z regułami zawartymi art. 7 k.p.k. W kasacji natomiast trudno poszukiwać nawet próby zdyskredytowania argumentacji przedstawionej przez Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stwierdzić natomiast należy, że uzasadnienie kasacji stanowi niemal dosłowne powtórzenie treści apelacji.

Drugi natomiast zarzut, jako kwestionujący wymiar kary, jest niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego R. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.